

RETORN

Vinc de l'enllà, d'una apagada terra,
que hem fou estranya mentre la vaig petjar,
puig que l'ànima meva no s'aferra,
on no ressona un sospir català.
Sota l'escorça d'eixa pell que sembla,
que soc un home fet a rodar món,
una tendresa humana greu contempla,
i veu les coses de quin color son.
Creu-me amic meu, que quan tan lluny et trobes,
dels que vols i estimes de tot cor,
per més que descobreixis coses noves,
no en trobes cap que et tregui la tristor.
L'ample llençol blau de la mar separa,
la viva realitat del somni teu,
s'emplena el pensament i s'aclapara,
amb la imatge difusa de un son lleu.
I es colpeix com obstacle fet de marbre,
com la quimera que no atraparàs,
aquell amic, cada casa, o cada arbre,
aquells solejats jorns, amb nits de cel ras.
Més vull dir-te que el que més s'enyora,
que més se t'enfonsa dintre el pit,
sentir el ressò de la tenora,
i trobar-te en la boira de l'oblit.
La terra no sabrà mai dir mentides,
per això el seu record perdura ferm,
que quan se t'esborrona ja la crides,
vols que perduri com un somni etern.
Ja he retornat a la pàtria anhelada,
aquí vaig néixer i aquí em vull tornar pols,
se que vaig ser un ingrati i abandonada,
et vaig deixar sentin pena com molts.
L'instant feliç de puntejar sardanes,
de rebre l'abraçada dels companys,
de caminar per terres catalanes,
tot ha arribat i sigui per molts anys.